

hedsudsendelser, ville det måske slet ikke være kommet i en situation, hvor annoncørerne på grund af lave seertal ville have overvejet at nedsætte deres reklameudgifter i forhold til tv-mediet.

Mindretallet finder endvidere, at flertallet med dette lovforslag overlader lokal-tv til en død i stilhed. De reklameindtægter, som man for ikke at tage reklamepenge fra TV 2 vil give lokal-tv-stationerne mulighed for at opnå, er så begrænsede, at de næppe vil kunne sikre en blot kummerlig overlevelse for de fleste stationer. Rent bortset fra, at SF tager afstand fra at kommercialisere de lokale medier med reklameindtægter, så forekommer lovforslaget her at være et udtryk for, at flertallet i det store og hele er ligeglad med lokal-tv-stationernes muligheder og indsats i lokalmiljøet. Havde man ment noget andet, burde man for længst have udformet en offentlig støtteordning, der gav både lokalradioer og lokal-tv-stationer muligheder for at blive kulturelle »kraftcentre« i lokalsamfundene.

Et *andet mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet under nr. 1 og 4, det af kommunikationsministeren under nr. 5 og det af et mindretal under nr. 6 stillede ændringsforslag.

Fremskridtspartiet så helst et helt frit tv-reklamemarked, hvor såvel Danmarks Radio og TV 2 som de lokale tv-stationer kan finansiere deres udsendelser ved hjælp af reklameindtægter og sponsoraftaler.

Imidlertid mener det store folketingsflertal, at det bedst ved, hvad folk kan tåle af reklamer i tv, og derfor fortsætter man med offentlig styring, kontrol og forbud.

Fremskridtspartiet har med sine ændringsforslag fjernet de to værste ting ved lovforslaget.

Når Fremskridtspartiet indstiller lovforslaget til vedtagelse, betyder det ikke, at Fremskridtspartiet giver samtykke til TV 2's fortsatte eksistens under de nuværende forhold. Fremskridtspartiet accepterer først TV 2 den dag,

stationen er helt fri af tvangslicens og skatteydermidler.

At regeringen har valgt Socialdemokratiet som samarbejdspartner på dette lovforslag om reklamer i lokal-tv viser, at de ellers erklærede borgerlige og liberale partier Venstre og Det Konservative Folkeparti ikke vil tillade frihed og selvforvaltning hos befolkningen, når det kommer til konkrete initiativer.

Trangen til offentlig kontrol og styring er der fortsat.

Det er selvfølgelig skuffende for Fremskridtspartiet, at udviklingen er blevet den aktuelle. Den 24. juli 1988 indgik Fremskridtspartiet et forlig med regeringen om, at der skulle indføres reklamer i lokal-tv fra 1. marts 1989. Det forlig brød regeringen groft. Derefter lovede regeringen, at de med dette lovforslag ville tillade reklamer i lokal-tv fra 1. april 1989.

Igen blev de gode lokale kræfter holdt for aprilsnar. Der skete intet. Den tredje bannerflugt foretog regeringen, da den den 5. april 1989 indgik forlig med Socialdemokratiet.

Folketinget har et ikke-socialistisk flertal bestående af 6 partier, men regeringen vælger bestandig at se til venstre i salen, når der skal indgås forlig.

Ændringsforslag

Til § 1

Af et *mindretal* (FP):

1) I den under nr. 2 foreslåede nye affattelse af § 3 b, stk. 1, indsættes som nyt *sidste pkt.*:

»Udvidelser af fællesantenneanlæg og andre kabelanlæg, som følge af oprettelsen af nye lokale eller regionale tv-stationer, skal ske i samråd med brugerne.«

Af *kommunikationsministeren*, tiltrådt af et *flertal* (udvalget med undtagelse af FP):

2) Nr. 21 udgår.

Af et *mindretal* (SF):